

eller anden Grund er gaaet forbi under Forhørene. Dette vil sikkert virke velgjørende paa Underrettsdommerens Forundersøgelse og til Held for selve Sagens Paaktjendelse, naar Forhørene ere sluttede. Jeg forstaar ikke, hvorfor man af rent theoretiske Grunde skal udstyde et Lovforslag, som er nyttigt for den Tiltalte, baade den Skyldige og Uskyldige. Det er jo absolut gavnligt for den Tiltalte, baade den Skyldige og den Uskyldige og ogsaa for Rettsbevidstheden i det Hele, og det vil formentlig være til Gavn for den hurtige Fremme af Sagerne, skjøndt det i visse Tilfælde kan tage nogen Tid at fremskaffe disse nye Oplysninger. Jeg forstaar ikke, hvorfor man vil udsætte at forhandle et saadant Lovforslag, fordi man venter en samlet Reform, som vil lægge alle disse Forslag til Side, der komme til at gjælde, forinden den nye Rettsreform har gjort dem overflødige. Det forekommer mig, at man maa se paa, hvad Nytte Loven kan gjøre under de nuværende Forhold. Og at Loven kan blive ophævet en Gang, naar vi faae noget Bedre, er ikke en Anke mod Lovforslagets Brugbarhed og Anseelse i Dieblisset. Jeg skal derfor med Fornøielse stemme for denne Sags videre Fremme og haaber, at den kan faae den Udvidelse, som det forekommer mig, at den ærede Justitsminister udtalte vilde være logisk rigtig, og som efter min Overbevisning vilde medføre, at Loven fik endnu mere gavnlige Følger, end den vilde faae under sin nuværende Begrænsning. Efter de Udtalelser, der ere fremkomne under denne Behandling, er der heller ikke Tvivl om, at Modstanderne lige saa gjerne og endnu hellere ville tage Loven med en saadan Udvidelse end under den Form, hvori den nu foreligger. Jeg tror, at det er urigtigt stadig at komme til os med Indbendinger mod smaa Reforme, hentedede fra den store Sag, som slet ikke ligger for. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, thi Tiden synes ikke at være særdeles gunstig for de store Sager. Jeg vil i alt Fald se det, før jeg tror det, at De faae gennemført store Reforme paa noget Omraade under de nuværende politiske Forhold. Hvorfor ikke gjøre de smaa Skridt, naar de ere i den rigtige Retning, da vi jo leve i en saglig Forhandlings Periode til op over Ørene? Jeg skjønner ikke, at Undladelsen af dette kan være rigtigt. I den uskyldige Tiltaltes Interesse er Lovforslaget, og det er navnlig fra dette Synspunkt, at det har min ubetingede Anerkjendelse.

Forslagsstilleren (Veth): Den meget ærede Justitsminister talte om en vis

Mangel paa Konsekvens i dette Lovforslag, fordi det, som foreslaas, efter hans Formening, ogsaa burde gjælde for Sagernes Behandling ved Underinstansen. Jeg gjør denne Bemærkning, fordi jeg tilstaar, at jeg har haft nogen Bæmselighed ved at bringe Konsekvens ind i de Udtalelser, der ere faldne fra det ærede Medlem fra Viborg (Klein) i Dag, og dem, som ere faldne fra ham tidligere i denne Samling. Det ærede Medlem fandt, at det var urigtigt af Hensyn til den store forventede Rettsreform at sætte Lapper paa det nu Bestaaende, og han vilde af den Grund stemme imod Lovforslaget. Jeg veed ikke, om jeg har hørt feil eller om jeg erindrer feil, naar det forekommer mig, at det samme ærede Medlem i denne Samling under Behandlingen af et andet Lovforslag — jeg tror, det var om Forkortelse af processuelle Friste, det var fremført fra Regjeringens Side — netop fremhævede det Modsatte, netop fremhævede, at den store Rettsreform vidste man ikke naar kom, det var usikkert, og derfor skulde man ikke modsætte sig stykkevisse Forandringer i det Bestaaende. Jeg veed ikke, om jeg har hørt feil i den Retning, eller om min Erindring skuffer mig, men jeg tror det ikke. Foraa vidt det ærede Medlem, som jeg henvender mig til, talte om Bestemmelsen i § 3, er det Lovforslagets Mening, at § 3 omfatter alle saadanne Sager, som ere nævnte under § 1, nemlig dem, i Følge hvilke Noget ved Dom er ikkændt Straffeanvar i en mod ham anlagt offentlig Sag. Jeg tror ikke, at Noget vil kunne negte, at det dog er forunderligt, selvmodsigende og urigtigt, at naar en Underdommer i en Sag idømmer en Bøde paa f. Ex. 10 Kr., er han salberet for, at hans Dom bliver appelleret til Overretten, men idømmer han en Bøde af 20 eller 30 Kr., udsætter han sig for, at Sagen da kommer under Kritik af Overretten gennem Appel. Dette Forhold kan vist ikke være rigtigt, og det ærede Medlem fra Viborg veed ligesaa godt som jeg, at hvorvidt overhovedet denne Grændse for Appel efter Straffens Størrelse eller Sagens Bestaenhed er rigtig eller ikke, er meget omtvistet i den juridiske Verden, og jeg tror ikke at feile i, at den for en stor Del i det Mindste er bortfaldet i de nyere Proceslove i andre Lande.

Klein: Det ærede Medlem har ganske Ret i, at jeg under en anden Sags Behandling i denne Samling har udtalt mig for, at man ikke skulde undlade at fremme, hvad der kunde siges at være smaa Rettelser i vor nugældende Civilproces af Hensyn til en forventet og rustet stor Reform i vor civile